

Ἡ Σιδωνία ἦτο ἐκτὸς ἑαυτῆς ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς· ἦτο εἰς ἄκρον συγκεκινημένη διὰ τὴν ἐπιμέλειαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ πιστὸς τῆς Ῥοδόλφου ἐφρόντιζε καὶ διὰ τὰ ἐλάχιστα πράγματα ὅπως διευκολύνῃ καὶ ἐπισκεύῃ τὸ ταξιδεῖόν της, διαφλεγόμενος ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ γείνῃ ὅσον τάχιστα σύζυγός της. Ἀμέσως ἐκάθισε καὶ ἔγραψεν ὀλίγας γραμμὰς πρὸς τὸν μεσίτην Κάλμαν, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ εἰ δυνατόν ἀμέσως. Ἐστειλε τὴν ὑπηρετρίαν μὲ τὴν ἐπιστολὴν, διὰ νὰ λάβῃ πάραντα προφορικὴν ἀπάντησιν. Ὁ Κάλμαν ἀπήντησεν ὅτι τῶρα ἔχει φοβερὰ πολλὰς ἐργασίας καὶ μόλις αἴριον τὸ πρωὶ θὰ εὐκαιρήσῃ νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν δεσποινίδα.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ἦλθε πραγματικῶς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Σιδωνίας, καὶ αὕτη τῇ ὠμολόγησεν ἐρυθριῶσα τὴν πρὸς τὸν Ῥοδόλφον σχέσιν της καὶ τῇ ἀνεκοίνωσε τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς πρόκειται, συγχρόνως δὲ παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ῥοδόλφου. Ὁ μεσίτης ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν μέχρι τέλους, συνεχάρη θερμότερα τὴν Σιδωνίαν καὶ ἐξέφρασε τὴν προθυμίαν του ὅπως φανῇ χρήσιμος εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸν φίλον του. «Ὁ Βερνέρτος

ἦτο ὁ μόνος ἀληθινὸς φίλος μου» εἶπεν «ὁ πιστὸς, ὁ εὐκρινὴς φίλος μου, καὶ εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι εἰμὸς νὰ τοῦ κάμω μίαν μικρὰν εὐκολίαν, ἡ ὁποία συνετέλεσε εἰς τὴν εὐτυχίαν του· ἄλλως τε δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς κάμῃ λόγον περὶ τῆς μικρᾶς αὐτῆς χάριτος, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνταπέδωκε πρὸ πολλοῦ ἂν καὶ δὲν ἦτο καμμία ἀνάγκη. Ἐννοεῖται ὅτι εἶμαι προθυμότερος νὰ σᾶς παράσχω ὅλος μου τὰς ὑπηρεσίας, ἂν εἰμὸς καὶ πάλιν νὰ τῷ φανῶ χρήσιμος.»

Ἡ Σιδωνία τῇ ἀνεκοίνωσε μετὰ ταῦτα ὅτι ἡ εἰς μετρητὰ χρήματα περιουσία της συμποσοῦται εἰς τεσσαράκοντα χιλιάδας μάρκων, κατατεθειμένων παρὰ τινι τραπεζίτῃ· πλὴν τούτων δὲ ἔχει τὴν μεγάλην οἰκίαν, ἡ ὁποία φέρει καλὰ εισοδήματα, προσέτι δὲ ἔχει καὶ πολλὰ οἰκόπεδα πλησίον τῆς πόλεως, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὁσημέραι αὐξάνει, διότι ὅλον ἐν πληθύνονται αἱ ἐκεῖ πλησίον οἰκοδομαί. Προσέθηκε δὲ ὅτι ὅσα ταχύτερον πωληθῶσι τὰ οἰκόπεδα ἐκεῖνα, τόσῳ καλῆτερον εἶνε δι' αὐτήν, διότι ἐπιθυμεῖ ν' ἀναχωρήσῃ εἰ δυνατόν ἀμέσως διὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

1. ΓΟΥΔΙΕΛΜΟΣ ΒΟΥΘ, προσωπογραφία μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 337).

2. ΚΟΡΗ ΦΕΛΛΑΧΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ Ν. Sichel (ἐν σελ. 341).

Λέγεται ὅτι ἡ νεότης εἶνε πάντοτε ὡραία· καὶ ὑπὸ πολλὰς ἐπὶ οὖς εἶνε ἀληθές· ὁ διαγῆς καὶ ἀστράπτων ὀφθαλμός, τὸ ὑπὸ ὑγείας καὶ ζωῆς σφριγῶν σῶμα, τὰ ροδινὰ χεῖλη, ἡ πλουσία κόμη, ἡ καθαρὰ καὶ εὐώδης πνοή, ἡ ἀγνεία καὶ ἡ ἀδωότης, πάντα ταῦτα εἶναι προτερήματα τῆς νεότητος, τὰ ὁποῖα πάντοτε ἐξασκοῦσι τὴν δυναμὴν τῶν ἐπὶ τοῦ θεωμένου. Ἀλλ' ὅμως εἶνε πολὺ διάφορον, ὅταν ὁ καλλιτέχνης παρουσιάσῃ εἰς τὰ ὅμματα ἡμῶν νεαράν τινα μορφήν. Τὸ βλέμμα του ἔχει τὴν ἰκανότητα, ν' ἀνακαλύπτῃ τὴν ἀληθινὴν, τὴν γνησίαν καλλονήν, καὶ νὰ ἐξαίρῃ ὅλην τὴν μαγευτικὴν αὐτῆς δύναμιν, παραλείπων πᾶσαν ἐνδεχομένην ἀτέλειαν καὶ παρουσιάζων ἡμῖν πᾶσας τὰς τελειότητας ἐν θαυμαστῇ ἁρμονίᾳ, καὶ ὑπὸ ὅλης διαφορῆς φῶς ἢ ἐν τῇ πραγματικότητι. Ἡ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι παριστωμένη αἰγυπτία χωρικὴ νεανὶς δὲν εἶνε γέννημα τῆς καλλιτεχνικῆς φαντασίας τοῦ ζωγράφου, ἀλλ' εἶνε ἀληθινή, ζῶσα καλλονή, ζωγραφηθεῖσα ἐπὶ τόπου, ἐκ τῆς πραγματικότητος. Ἀρριβᾶλλον ὅμως, ἂν ἐν τῇ πραγματικότητι θὰ ἐνεποίει ἡμῖν τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, ἢν ἐμποιεῖ ἐν τῇ εἰκόνι, ὑπὸ τὴν ἐξωραϊστικὴν καὶ ἐξιδανικευτικὴν παράστασιν τοῦ καλλιτέχνου. Ν. Β.

3. ΔΙΑ ΧΙΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΓΩΝ, κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Jeroslan Besin (ἐν σελ. 345).

Ὁ πάγερὸς Χειμὼν ἐν ταῖς βορείοις χώραις εἰς ἄλλους μὲν παρέχει τέρψεις καὶ ψυχαγωγίας εἰς ἄλλους δὲ ἀνηκέστους συμφοράς. Ἐπὶ τοῦ λείου καὶ στίλβοντος

ἐδάφους τῶν παγοδρομίων ὀλισθαίνει ἐπιχαρίτως ἡ φαιδρὰ καὶ ἀμέριμνος νεολαία, ἄλλοι δὲ πάλιν ὄμιλοι εὐθυμούντων διελαύνουσι τὰς χιονοσκεπάστους ὁδοὺς ὀχούμενοι ἐν ἐλκῆθροις· ἐνῷ ἄλλοι δυστυχεῖς, ἐν ἐρήμοις τόποις, μακρὰν πάσης βοηθείας, ὑποκύπτοντες εἰς τοὺς μόχθους τῆς μακρᾶς ὁδοιπορίας διὰ μέσου τῆς βαθείας χιόνος, ἀπόλλυνται ὑπὸ τοῦ παγετώδους ψύχους, ὑπὸ τῶν κακουχιῶν, ὑπὸ τῆς πείνης, ἢ κατασπαράσσονται καὶ καταβροχθίζονται ὑπὸ τῶν πειναλέων λύκων. Κατὰ τὸν χειμῶνα, περισσότερον ἢ ἐν πάσῃ ἄλλῃ ὥρᾳ τοῦ ἐνιαυτοῦ, παρουσιάζονται παραλλήλως αἱ ἀποτομώταται ἀντιθέσεις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. — Παράδειγμα τούτου παρέχει καὶ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν. Ὅλοι οἱ δρόμοι εἶναι ἀφανεῖς ὑπὸ τὴν βαθεῖαν χιόνα. Οὐδὲν ἵχνος φαίνεται, δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς γνώρισμα ἀσφαλούς ἐδάφους. Αἱ ἐσπεριναὶ σκιαὶ ἀμαυροῦσιν ἔτι μᾶλλον τοὺς ὑπὸ τοὺς ψύχους θολωμένους ὀφθαλμούς. Ἐν τῷ σαθρῷ ἐλκῆθρῳ τοῦ χωρικοῦ γελῶσιν εὐθυμα καὶ παίζουσι τὰ ἀνύποπτα παιδιά, ἐνῷ διατρέχουσι τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Οἱ ἵπποι ἐμπίπτουσιν αἰφνης ἐν τῇ ὑπὸ χιόνων κεκαλυμμένην τάφρῳ τοῦ ὁδρομύλου καὶ διαρρηγνύουσι τὴν κρυσταλλώδη σκέπην, ἥτις ἔνεκα τῆς κινήσεως τοῦ ὕδατος ἐσχηματίσθη λεπτή. Ἐντρομος παρατηρεῖ τὸν κίνδυνον ἐγκαίρως ὁ ἐλκηνρηλάτης καὶ δι' ἰσχυρᾶς ὀλκῆς ἀναχαιτίζει τοὺς ἐξαγριωθέντας ἵππους. Ὁ κίνδυνος ἀπεσοβήθη, ἀλλὰ Κῆρυς οἶδε πόσους ἄλλους κινδύνους μέλλει νὰ ὑποστῇ εἰσέτι ὁ δυστυχὴς χωρικός μέχρι ὅτου φθάσῃ εἰς τὴν πενιχρὰν καλύβην του ἐν τῷ μεμακρυσμένῳ εἰσέτι χωρίῳ! Ν. Β.

4. ΜΕΣΣΟΝΙΕ, προσωπογραφία, ἴδε Ἐπιστήμη καὶ καλλιτεχνία (ἐν σελ. 348).